

„Már este volt. Egy nem túlfárasztó nap után bódultan ültem a fotelomban, és kellő unalommal hallgattam a tévét. Mindenféle furcsa és megszokott gondolatok jártak a fejemben.

Mi lesz holnap, mit kell majd megoldanom, mit hozhat a jövő?

Anyám nagy örömmel nézte az aktuális filmet, amiből felém nem sok jutott el. Kicsit jól esett kizárni a világot.

Megszólalt a telefonomon a nem megszokott, de számomra nagyon kedves és jellemző csengődallam. A keresztapa című film zenéjét állítottam be, amivel kivívtam már, hogy velem párosították. Ennek az is volt még a személyemre szabott története, hogy ha a jókedv uralkodott rajtam gyakran kitört belőlem a "Gyengéden ölelj át és ringass szerelem..." változata. Ez adott egy olyan színt az adott helyen az adott társaságnak, hogy járhattak bárhol, bármikor, ez megint egy olyan dolog, ami én voltam. Bizonyos helyeken úgymond már a tiszteletemre is megszólalt ez a zene, ez meg ugye kinek ne esne jól?

Felvettem a telefont.

- Igen, tessék!

A vonal másik felén egy kedves és nagyon határozott női hang megkérdezte, hogy az vagyok, akit keres, majd bemutatkozott és mondta, hogy koordinátor.

Az jutott eszembe legelőször, hogy megint egy reklámmal foglalkozó cég, vagy valami bankos, esetleg oktatásra buzdító zaklató és hogy ilyenkor este sem hagyják békén az embert. Már majdnem mondtam neki, hogy "Köszönöm, de nem érdekel az ajánlata.", amikor jött a következő kérdése, - Hogy érzem magam?

Itt pillanatra megállt a szívem, a hívás a transzplantációs klinikáról érkezett.

- Jól vagyok.

- Úgy néz ki, van megfelelő donor, akkor elkezdjük a vizsgálatokat, és ha minden rendben, úgy hajnali fél egy körül hívom és küldöm majd a mentőt.

- Az jó, ez már a negyedik riasztás, talán most sikerül. - nyugtáztam

- igen, tudom, bízunk benne, de most biztos menni fog.

Az első pillanatokban nagyon sok dolog átfutott a fejemben, aztán felálltam és röviden közöltem a családdal, hogy mi a helyzet.

Mindenki izgalomba jött, nálam meg megérkezett a nyugalom.

Ilyenkor mindig megőriztem a hidegvérem, tudtam, hogy ez segít oldani a stresszt.

Amíg átnéztük a már bekészített kórházi csomagom, meg összeszedtük a szükséges papírokat, az jutott eszembe, hogy most tudom, biztos összejön. Érzem.

Rövid ideig néztem a tévét majd úgy döntöttem lefekszem, felesleges lenne addig itt ülni, az sosem baj, ha az ember pihen. Ekkor még nem sejtettem, hogy erre a fajta időtöltésre bőven lesz módom.

Már közel negyed egy volt, amikor újra megcsörrent a mobil és a hang közölte, mehetek, pontosítsuk a címet, hová irányítsa a mentőt?

Közben gyorsan elküldtem egy vagy két sms-t a legfontosabb ismerősöknek, "Behívtak, visznek műtétre, majd jelentkezem, amint lehet..."

Amíg kimentem a mentőhöz, aki halk és rövid hangjelzéssel tudatta, hogy megérkezett, elégedetten mosolyogtam, most már tuti, hogy megyek. Fehér botommal rutinosan kerestem az utat, de ezen a megszokott helyen semmi újdonság nem várt.

- Jó estét! - köszönt a személyzet.

- Vagy inkább jó reggelt?- akartam oldani a feszültséget, bár ennek nyomát nem éreztem sehol.

Elbúcsúztam a testvéremtől, majd megjegyeztem, hogy majd telefonálok és beszálltam.

A mentő mélán szelte a várost, nem volt forgalom így hamar odaértünk a klinikára. A mentősök nem nagyon beszélgettek, gondolom egy egyszerű éjjeli- szállítás nem dobta fel a hangulatukat.

Nekem maradtak a gondolataim, hogy mi lesz, hogy lesz, sikerül –e?

Az éjszaka azzal telt, hogy sorra hívtak a különböző doktorok egy-egy vizsgáladásra. Mindenki meghallgatott, megtapogatott, kikérdezett majd miután leírta a saját papírjaira, hogy műtetre alkalmas vagyok, közölte, hogy ki lesz a következő, aki keresni fog.

Az ápolók közben E K G -t készítettek, vért vettek, meg apró Branüle-t tettek a kezembe és mondták, hogy - reggel nyolcig nem lesz nagy program. - mindezt jó hangulatba annak ellenére, hogy megvolt velem az éjjeli dolguk.

Lassan eljött a reggel, közben egy órát még szundikáltam is.

Belépve a műtősnő,- szerintem ő lehetett- adott egy flakon fertőtlenítőt, meg egy tunikát, kérte zuhanyozzam le, vegyem fel a ruhát és nemsokára jön értem, aztán megünnök is a műtőbe.

Miközben eleget tettem a kérésnek, azon vettem észre magam, hogy semmiféle félelem nincs bennem. Sőt. Nem is gondoltam arra, hogy mekkora dolog áll előttem.

Kapok egy vesét, egy hasnyálmirigyét és mindezzel egy új életet. Ha minden jó lesz, elfelejthetem a dialíziseket, a sok lemondást, a rosszulléteket, az inzulint meg a diétákat is.

Na, felvéve a nekem szánt ruhát, leültem az ágyamra és nyugodtan vártam.

A szobatársak sok sikert kívántak, majd az ápolók az értékeimet elkérték, hogy biztonságba helyezték. Aztán kaptam pár tablettát- szigorúan egy korty vízzel -, egy vagy két injekciót és lassan betoltak a műtőbe.

Ott a műtős átrakott az asztalra, amire már úgy emlékszem, hogy kicsit felfűtötték, hogy ne legyen annyira hideg.

Kezeimet jobbra és balra kihajtották, s miután lerögzítették - az jutott eszembe, mint Jézus, akit keresztre feszítettek-, megjelent az operáló orvos is.

Bemutatkozott, közben az altatóstól elkezdtem megkapni az injekciót, amit ismerve tudtam néhány másodperc, és aludni fogok. Még emlékszem, hogy az arcom elé emelték a maszkot, majd teljes filmszakadás..”